

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Rudolphi Goclenii Exercitationes et disputationes ethicae & politicae

Goclenius, Rudolph

Marpurgi Cattorum, 1601

LXX. An ethicum seu honestum sit honorem principi vire habere,
admonitione manus ad. os. Affirmatur esse

[urn:nbn:de:bsz:31-109121](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-109121)

tur istud : *δύνατο* est *πίεσις*. Ergo mortuo-
minò non sunt. Mors enim est omnium rerum
extremum, scilicet civilium seu mundana-
rum. Sed quid ad hoc respondendum? Tur- Solm.
pitudine est maximè formidolosa probo & ju-
sto viro. Ergo non mors. Resp. Concedes to-
tum: Aristot. enim tantum vult, mortem ef-
se maximè formidolosam, ex iis rebus, quæ
forti viro obijciuntur: ex iis item rebus, quæ
extrinsecus inferuntur. Turpitudinis autem
nostræ ipsi sumus causa & principium.

LXX.

An Ethicum seu honestum sit honorem principi viro
habere, admonitione manus ad os. Affir-
matur esse *ἀδίαφορον*.

MULTOS in salutandis potentibus aut
in honore iis habendo videmus, ma-
num ori admovere. Queritur ergo: sit-
né hoc verè *ἠδίαρον*? Resp. Hoc neq; natura,
neque lege scripta, sed tantum consuetudine,
eaq; particulari, nempe aliquorum (quam sal-
va civilitate nos possumus non sequi) καλόν &
honestum esse. Unde autem consuetudo hæc
profecta sit, nimirum à veteribus, & quidem
superstitiosis gentibus, non malè conjicere
mihi videretur M. Antonius Muretus, cujus
verba animi causa subjicio. Quod hodie in
consuetudine positum est, ut in salutandis

Aa ; potent-

potentibus, aut in honore eis habendo nostram ipsi manum ori admoveere soleamus: Id quæsitum est à me, num à veteribus quoque factitatum esset, an, ut alia pleraque, ita hoc quoque ineptè adulandi genus servilia recentiorum aulicorum ingenia excogitassent. Respondi eum morem, usque ab impia illa & ridicula veterum, qui multos Deos colebant, superstitione ductum ac propagatum videri. Solebant enim & illi, cum aut fanum aliquod præterirent, aut lignum lapidè mve aliquem aspicerent, in quo divinitatis aliquid esse opinarentur: (Neque enim villor illis temporibus ullius rei, quàm Deorum annona erat:) manum ad os referre, & tenui murmure illos ligneos aut lapideos Deos, ut sibi faverent, precari. Ovidius:

Ece lacu medio sacrorum nigra favilla,

Ara vertè stabat tremulis circumdata cannis.

Restitit & pavido, faveas mihi, murmure dixit

Dux meus: & simili, faveas mihi, murmure dixit.

Apulejus apologia. Nam, ut audio, percentibus iis qui istum novere, nulli Deo ad hoc ævi supplicavit: nullum tempus frequentavit: si fanum aliquod prætereat, nefas habeat adorandi gratia manum labris admoveere. Minutius Felix in Octavio: Cæcilius simulacro Serapidis denotato, ut vulgus supersticiosus solet, manum ori admovens osculam